

Universitätsbibliothek Paderborn

Homiliæ Qvadragesimales Reverendissimi D.ni P. F. Hieronymi Baptistæ De Lanvza Venerabilis memoriæ Episcopi Barbastrensis & Albarrazini, Ord. FF. Prædicatorum

Ex Hispanico idiomate in latinum perfectè fideliterq[ue] iuxta posteriorem omnium, nouamq[ue] editionem translatae, & ab innumeris cùm S. Scripturæ, tùm SS. Patrum typographicis erroribus emendatæ ... cum triplici Indice ...

Lanuza, Jerónimo Bautista de

Antverpiæ, 1649

§. 14. Non est bonum. Hac repulsa pouocat Christus huius mulieris fidem, quæ hortus apparet cælestis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-53012](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-53012)

pariebat. sexaginta: ita ut per viginti annos fecit infœcunda. Casus hic fuit, quàm primùm nuptia erat, & se cognouit infœcundam, maritus eius Isaac supplex ad Deum recurrit: *Deprecatus est Isaac pro Rebecca uxore, eo quod esset sterilis.* Quanto tempore in oratione perseverauit? vno die? vno mense? vno anno? decem? viginti annis perseverauit precibus Deum interpellans, ut huic occurreret necessitati: Et licet, Dei expressum audisset promissum, de filiorum generatione quò quis dicat, quòd ab oratione surgere potuerit. Huic nixus Dei juramento, fide firma credens, licet Deum non rogaret, ipse suis, Deus staret promissis inuariabilis: non hoc tamen agit sed viginti annis perseverat. continuis precibus indefessus: nec dies præterfluit, quo diuinæ misericordie non pulset viscera vir animosus. Quid tibi faciendum, qui, eius quod petis, nullo iuramento, seu Dei promisso, sed nec, an hoc tibi conveniat, scientia nosti non dubitata. Conclusum est hoc argumentum, at iudicio meo illud omnium certissimum, desumptum ex Christi ipsius factò, quòd congruè proponit D. Hieronymus.

Gen. 6.23
21.
II.
Viginti
annis per
seuerat
Isaac in
oratione

De. 2. con
trahelag.
Heb. c. 5. 7
Mat. c. 26
35.
Luc. c. 22.
48.

Adest hora Christi passionis, cedens locum carnis timori, secedit ad orationem in hortum Gethsemani: Patrem rogans, *Qui possit illam saluum facere à morte.* Semel rogat & orat: *Si possibile est: etc.* Non respondet ei Pater: *Perstat secundo & orat. Pater si possibile est: sed nec responsum vllum percipiens: tertio reuertitur inde rogaturus. Orans teris eundem sermonem dicens. Tandem respondet ei Pater per Angelum: quòd fieri sit impossibile, & non expedire id quòd petit. Tum diutius & affectuosius coepit orare: Et factus in agonia prolixius orabat, & factus est sudor eius sicut gutta sanguinis decurrantia in terram.* Mòdo, dum patitur repulsam, dum ei respondetur, fieri non posse, nec locum habere seu concedere id quòd petit, regreditur prolixius oraturus, idem rogaturus. *Prolixius orabat: videtur enim, quòd Pater potuerit illi dixisse, quòd esset nimis in orando prolixus: sicut tu quoque dicis illi, cù postquam declarasti, quòd nullus sit locus eius petitioni, perseverat tamen in rogando: Vade Domine, nimis prolixus es. Arcanum mysterium, an Christus ignorabat, sibi non concedendum, quòd supplicaba? Nouerat optimè, & licet fuisset purus homo, qui hoc ignorare potuisset, jam tamen ex reuelatione Angeli nosse potuisset. Corrigitur rogat id, quòd sibi prouenerat minimè concedendum? Ad quid instat & urget sapius orando id quòd nouit sic statutum*

à Patre, aliter non faciendum? Vt quid audita jam vltima resolutione & sententia definitiua, Christi locum non dari eius libello supplicii, reuertitur in oratione? *Prolixius orabat? Vt nos doceat (respondit D. Hieron.) quantis animæ viribus sit tibi in oratione perseverandum, quàm tibi à Deo poscis tuis tiam, arumnis solatium: si enim ille, persistit, optime conscius, quòd eius Pater non annueret petitioni, quanto maiori te decet fiducia plenum in oratione esse continuum: de Dei subsidio minime diffidentem, qui tuis in omnibus opportunus aderit tribulationibus auxiliator? Hoc tuum est, hoc te rogat David diuinis illis verbis: *In Esai. 4. Deo saluate meum & gloria mea: Deus auxilium mei, & spes mea in Deo est: sperato in eo omnis congregatio populi, effundite coram illo corda vestra, Deus adiutor noster in æternum.* In Deo salus nostra remedium, subsidium, omnes in eo sperate, si omnes rogate, omnes eum inuocare, si taceat, si non tibi respondeat, ne propter hoc tergauertas sed potius resumptis viribus, coram illo supplex prosternere, coram illo cordis tui effunde viscera, coram illo suscipis ingemisse lacrimosis. *Effundite coram illo corda vestra. Crede, confide, nosce: quia Deus adiutor noster in æternum.* Sic sapiens hæc agit mulier negotiatrici.*

§. 14. Non est bonum. Hac repulsa pronocat Christus huius mulieris fidem, qua hortus apparuit caelestis.

Retorquet Christus in illam vultum asperum, & quasi nauseabundus, vel stomachabundus ait illi. *Discedo hinc canis. Anne bene fecero, si panem filijs abstraxero, & canibus portexero filij si n. luda i. Chananaei, canes, panis, beneficia, dona gratiæ: Foris canes Non est bonum sumere panem filiorum, & mittere canibus.* O Deus optime, an tale verbum ex ore tuo posse depromi quis credat? sponsa tua, cui ut pote apprimere notus, ait, quòd ore tuo non depromas nisi suauitates gutture tuo dulcissimo formatas: *Guttur illius suauissimum,* non semel repetit Apostolus, *de decet e Episcopum esse percussorem. Non percessorem:* Hoc est (interprete nostro Caietano) non decent Episcopum amara & graua verba, illis enim læditur anima, & medullæ lancinantur. *Flagelli plaga facit liuorem: plaga autem, lingua comminuit ossa:* testatur Spiritus S. De quo D. Chryl. fuse tractat, expendens Davidem grauis multo iulisse calumnias, quas illi Semci verboreus inferebat, quam ipsa opera pessima, quibus eum Abfalon filius suus laceflebat, qui patrem ad eas impellebat angustias, ut palam

36
Cant. 5.
16. 1. ad
Tim. 3. 3.
Ecc. 6. 2.
22.
Ecc. 6. 2.
Ecc. 6. 2.

fuo, ac vbe Hierufalem excedere, & in deferta fugere cogere, & ratione harum iniuriarum composuit Pfalmum trigefimum octauum, quo se nunquam toto vitæ fuæ decurfu, tot ærumnis infelicem fuiffe proteftatur. Et Iob plus cruciarunt ignominiofa illa probra, quibus illum propria vxor incitabat, quàm omnia illa damna quæ illi Chaldæi, Sabæi, i mo diabolus ipfe intulerant, vt ipfe fatis aperte demonftrat in eo quod illis refpondit. Quinimo, vt tormentum cæteris acerbius (inquit D. Chryf.) Annæ illud pro moleftiffimo ac poftremo diabolus referuauit. Quomodo igitur Pontifex piiffime tali mulierem cædis flagello? Nomen maxime dedignatum ac infame quo quis quempiam pofter apud Iudeos infamare, hoc erat, eum canem appellare: Ita Abifai Princeps Dauidis, fcurram illum ac perfidum Semei, canem vocauit, dum Dauidi opprobriis male diceret. *Quare maledicit canis hic mortuus Domino meo Regi.* Ita quoque Hazael, dum ei res minimi momenti ac vtilis proponebatur ab Elizeo facienda. *Quid enim fum feruus tuus canis, vt faciam rem iftam?* Idcirco D. Paul. hæreticos, & Iudaifas vocat canes, vt viles & abiectos. *Videte canes.* Hinc quoque nos traximus morem, vt infideles, præfertim Mauros vocemus canes, eo quod viles fint & canibus immundiores.

En Domine, mulier hæc te vocat filium Dauid, recordare, quælo, quod ipfe Dauid tam molefte tulerit refponfum tale, quale illi dedit Nabal, vt de factio iter arripuerit, turris fuis ftipatus, vt tam ipfum, quam omnia, quæ fua erant, traderet in erneccioni. Rogauit eum Dauid verbis pacificis: omni humanitatis fubmiffione, vt fibi occurrere, dum fame premeretur benigne dignaretur, cum illi facultas fuppeteret. Refpondit Nabal: *Tollam panes meos, & aquas meas, & carnes pecorum, quæ occidit tonforibus meis, & dabo vobis, quos n. f. v. vnde fuit.* Hoc refponfo ita contra eum excauduit Dauid, vt exemplo adfcitis fibi copis: recta domum eius verfus te eenderit, vt eum à quo tanto fuerat læfus opprobrio, donumque eius difperderet vniuerfam.

Hoc quoque, vt audio, huic refpondes mulieri, ac per confequens iuftâ ei præbes turbationis occafionem. Quid habet, quod fperet quis tali repullus opprobrio: Hoc vnâ Domine percepisti diuitibus ne pauperibus eleemofynâ petentibus vilo modo molefte refponderent, aut quo illos contriftare poffe videantur. Primo prohibet: *Cor inopis ne afflixeris.* Demum: *Dei lina pauperi fine triftitia aurem tuam, & redde illi debitum & re-*

ponde illi pacifica in mansuetudine.
Hoc etiam inter cætera magis execratur D. Chryf. in diuitibus, non quod egenis denegent eleemofynam, quam fupplices deprecantur, fed quod eis illam non largientes: eos in fuper verbis repellant amarioribus, de quibus alias egimus.

Quid igitur hoc eft Domine? An non fufficit huic mendicæ negare eleemofynam, eam in fuper & verbis adeo prebros in honores, vt quafi canem repellas indignabundus? foras canis. O quàm tibi mulier comparior, quibus te depreffam lugeo calumnias? quàm non anxius gemeret naua pauperculus, hoc in oceano fuis crudelibus circumcinctus inimicis ac pyratibus, qui nauim vnde quaque incefanter oppugnant, quantunt tormentis, impetu factæ ad deditionem compellunt, ille vero dum ad roftorum propugnaculum recurrit, omnibus defenfionis locum tutiffimum, primo vocis emitteret auxilium fibi implorans, nemo illi refponderet, & poft pullum, qui fuccurrere putabatur, tormentum exploderet bellicum tanta glande obarmatum, vt integram currim folo proftereret iuituram? Quid agas mifera nauicula? Et quid tu paupercola Chananæa Video te ad illa triftia fata damnatam, quibus lugebat Vates Hieremias oppreffam Hierufalem, dum illud lugubre carmen feu triftes nœnias decantaret. *Contriuuit offa mea, circumdedit me felle & labore, fed & cum lamauero, & rogauero excluſi orationem meam. Concluſit vias meas lapidibus quadratis, ſemitas meas ſubuertit.* Admitemur modum loquendi: *Concluſit vias meas lapidibus quadratis,* Ironicam mihi ex lapidibus ſectis oppoſuit, vt vel vno paſſu progredi impoſſibile eſſe videatur. O paupercola, quibus te premi contemplant anguſtus, vt de ſe Iob nobis loquebatur: *Secutam meam circumſeſſit, & tranſire non poſſum, & in calle meo tenebras poſuit.*

O grande myſterium. Hortatur nos Apoftolus vt in tribulationibus noſtris tota fiducia recurramus ad Chriſtum; vt miſericordiam inueniamus. *Ad eum cum fiducia ad thronum gratiæ, vt miſericordiam confequamur, & gratiam inueniamus in auxilio oppreſſo.* Quis eſt ille thronus illum deſcripſit D. Ioan. valde confermiter viſioni eiufdem throni apud Ezechielem. Vidi, inquit, thronum agni ſplendidum: *Iris erat in circuitu throni.* Iris ſymbolum eſt miſericordiæ. Quafi diceret, circumdatos erat miſericordiæ. Intuetur D. Ioan. quid de throno illo procedat: *De throno procedebant fulgura, & voces, & tonitrua.* Parce nobis Domine, de throno miſericordie

Tract. 2. num. 52. & ſeqq. 11. Similitudo.

Thy c. 3. 4

Iob. 19. 2.

Heb. 4. 16

Ezech. 1. & 2.

Apoc. 4. 5.

Cont. de vita Annæ.

1. Reg. 16.

1. Reg. 23.

Ad Phil.

1. 2.

1. Reg. 23.

11.

1. 27.

1. Reg. 4. 8.

die procedere tam horribilia: Illo modo, quicumque ad illum accesserit, illa, quibus ei responderit, fulgura erunt, tonitrua, terrificamenta, quibus terreatur, deniciatur, vel vox aliqua terrificata, quæ cum in fugam coniciat. Sic est, scito tamen, cum sit thronus misericordie, voces illas, tonitrua & fulgura, quæ de illo procedunt, misericordias esse Dei & verba dare mordacia, ut tonitru, & quod dixeris ignes esse desolatorios, dare est & magnam praestare misericordiam: non enim tendunt ad perditionem, sed ad lucrum, quibus Deus viam sternit diuinæ suæ gratiæ largiendæ. Ita modo agit, dum mulier hæc ad thronum hunc accedit dum nam misericordie. Hinc exorditur. *Miserere mei.* Illi respondet Christus tonitru, fulgure, horrendis vocibus, ut eam repellit. O quale illud fulgur terrificum! *Non est bonum &c.* Considera vero, non esse ad eius interitum, sed ad misericordie magnæ beneficium. Non credideris Christum voluisse mulierem hanc damnatam iri, aut extingui deuotionis spiritum, absit omnino, sed ardentius excitari.

Verba quædam dixit Pater æternus ex ore vasis Iſaie, describens filii sui benignam conditionem quæ euangelistæ ad litteram restantur in illo fuisse impleta, dum tanta homines affabulitate exciperet, licet autem huic historie videantur hæc esse contraria, tamen subtiliter hoc explicant. *Electus meus, complacuit sibi in illo anima mea, dedi super eum spiritum meum, non clamabit &c. Lignum fumigans non extinguet.* Contemplare dilectum n eum: dedi illi spiritum meum benignum, suauem: ipse quæque erit tam suavis, vrbantus, mansuetus, ut ne lignum quidem fumigans extinguat. Hoc non capio, an hoc non contradicit veritati si hic oppositum pateat in hac Chananea: lignum est flaccidum, spe incensum, oratione sua fumigans, quam tamen talibus extinguit terminis, ut omnes ei portas oclusisse videatur. Clamat primo, cui non respondet, intercedunt pro ea medii Apostoli, quibus ille, locus non est, bonum non est, vger illa, quam ut canem reicit, & cum canis sit, ei dare panem filiorum, asserit nullatenus expedire: Domine, spiritum hunc languentem extingues, deuotionem spiritus huius pauperula mulieris infirmabis. Quomodo tu ille, de quo: *Lignum fumigans non extinguet* Diuina latent hic mysteria. Magna tunc erit discrimen inter caudalam accensam, quæ modica luce patet: quia funiculo

stuppeo vel elychnio tenero fulcitur, & interitionem ardentem quem ignis & accendit & omnino persuadit candela ne infusiles, conitruo enim lux eius extinguetur, qua ardet, modica est etenim: titio vero plenis licet buccis insufflaueris, absit ut extingatur, quinimo eo magis accenditur, flammam emittit clariorem, quæ cunctorum perstringat oculos vicinorum. Multi Christum contenerunt, beneficia eius petunt, sed tam modica luce splendidi, ut ad vnicum Christi flatum extingueretur: sicut Princeps ille Synagogæ, hic Christum adit, deprecans eum, ut filiam suam defunctam ad vitam reuocaret, fide tam modica, ut crediderit Christum nihil posse operari, nisi ubi præsens esset corpore, proinde insitit, ut domum suam accedere dignaretur, miraculum in filia sua paraturus. Idem Regulus, idem cæcus Hiericentinus, leprosus ad pedem montis & alii. Quocirca illis, accedentibus, & rogantibus non insufflauit, nullis eos repulit verbis amarioribus. Porro mulier hæc titio erat incensus, hæc petens charitatis ignis accenderat, fidei luce clarissima, spe securissima, profundissima humilitate, ideoque Christus ei plenis buccis insufflauit, & tanto vento dissipauit, quo licet parua candela penitus extingueretur, ille tamen titio, absit ut extingueretur, quinimo ignis eius magis exardesceret, quo flammam adeo lucidas emitteret, & scintillas adeo splendidas produceret, quibus totus mundus illustraretur, sicut de facto monstrauit respondens. *Etiā Domine: nam &c. catelli edunt de micis quæ &c.*

III. Allegoria Respondit D Aug. nostro proposito conuenienter illam sponsi celestis dispositionem. *Epiph. 120* Erat sponsa hortus deliciarum in quo comita ad hanc. Erat sponsa hortus deliciarum, aromatatum, & herbarum medicarum genera, hortus sed conclusus, ut nemini patere flores odoratissimi, aromatatum suauetragrantia non perciperetur. Hortus conclusus soror mea sponsa &c. *Cypri cum nardo, nardus & cæcus fistula & cynamomum cum vniuersis lignis, alie &c.* Quid igitur ages, supreme spe nse, ut odor tantorum aromatatum, lignorum, florumque exterius hauriatur? frustraneum enim videtur, habere hæc omnia, sed nec illo odor palci, nec visu recreari præcipit, & ordinem præscribit ventis ut perflect horto, concutiant, & fortiter herbas omnes, omnia aromata, ligna omnia ventilent, ita enim odor ille suauissimus foras

16. *Can. c. 4.* evaporabit, cunctosque recreabit. *Surge Aquilo, & veni Austro, & persia horum meum, & suavit aromata illius.* Hoc te docet experientia, quod flores quamvis odoratissimi, tamen suum non exhalant odorem, nisi agitati, vel manibus tacti, & quasi contriti. Habes in cubiculo tuo manipulum, collectum ex salvia, thymo pluribusque fragrantissimis herbis, si eas ut vel modicum agites, vel manibus conteras, odorem suum non expirant. Ut autem, inquit, diuinus sponsus florum meorum gratissimus odor percipiatur: *Surge Aquilo, & veni Austro, & persia horum meum:* duobus sibi oppositis ventis hoc precipit, Aquiloni & Austro, hortum ventilent. Quid hoc non querit D. Aug? O quis hortus iustus est, fortis floribus, herbis, vnguentis cœlestibus, tot virtutibus redundans, charitate, potentia, obedientia, oratione, perseverantia &c. Non patent, non sentiuntur dum conclusa detinentur? ut vero earum odor percipiatur virtutum: surgat Aquilo, id est diabolus, & Austro meridionalis id est Deus, ambo hortum hunc percussent, concutiant, ventilent.

Veritas patet exemplo in Iob, attende quomodo illum ex vna parte diabolus impugnet, perferat, ventilet bona eius, armenta, greges, domum, filios: imo & ipsum Iob? Ad Deum confugit, & ex altera parte tacet Deus, nec illi verbum respondet, imo dixerit, quod eum deserat, quo de nouo virum iustum affligit & amarum exerceat. Ad quid? Ut per hoc foris exhalaretur acceptissimus ille virtutum odor, & patientiæ, perseverantiæ, viæ fidei, securæ spei, & nostras reficiat animas, nostras foueat virtutes, sicut eas & recreat, & odore corroborat. En mulier Chananaea, o hortus cœlestis diuino germine virtutum vndequeque fecundus: nullus eas haurit, nullus eis roboratur. Accurrit diabolus, & ex parte vna perferat domum eius, excruciet filiam, ex altera ventilet eam Deus, clamanti non respondet, turbine tam horrendo concutiat, quali concussit, dum eam esse canem exprobat. In quem finem? *Fluant aromata illius.* Ecce quam gratus odor patientiæ, humilitatis, obedientiæ, cognitionis sui ipsius, Dei reuerentiæ. *Eritam Domine, nam & castelli, &c.* iam capere cur Deus pleno spiritu incenso huic iustus lauerit titoni.

Hoc modo agitatur Deus Sanctos primæ notæ qui pietate vigent, solida, & fundata: quando enim eos duplicatis vexat laboribus, & videtur duriori conterere flagello, tanto magis accendantur, & flammam fidei, spei & charitatis

emittunt clariore. Ita Iob declarabatur, ut iam expendimus, dum ei Deus asserit idcirco tam cruda illi flagella ingeminati: *Ut Sanctus appareret.* In quas redigit Deus angustias Susanae pudicissimam, ut tanto eius virtus insignior appareret? Quibus non periculis Deus exposuit Danielem medium inter leonum rugas, ut eius spes, fortius fumeret incrementum? quam dure luos habuit Apostolos, postquam illos iam factos titiones, Spiritus S. igne creant feruentiores? Quomodo sanctos Martyres? Quas calamitates, quas persecutiones non sustinuerunt? quæ tormenta, quos tyranni in illos non exercere cruciatus, ut fidei eorum lucem aquis extinguere tribulationum? Conspirare venti inimici, duplicare, triplicare verbera, vobis cum facibus ardentibus est negotium, quas quo maiori vi, & conatu ventilatis, ac exagitant, eo clarior orbi toti eorum lucebit flamma fidelitatis. Quali Deus probauit, excussitque venti labro D. Paulum, postquam eum cœlesti splendore collustrauit? Hinc collige, quam leuis, quam languens sicuræ spiritus deuotionis, & quam tenerum ellychnium spei tuæ, quod minimo flatu tribulationis extinguatur, & leuissima occasione euanescent in fumos. Hic optime quadrat metaphora, qua vates Isaas declarat differentiam, qua Deus electos suos probat, & eorum discutit virtutem, nimirum ea, sicut villicus operarius, qui omnia grana, ut illa emundet & in horrea sua recondat, trituræ subicit; atramen minora, & quæ non sunt resistendo, ut anisum, gith, sinapi, cyminum, leui purgat stabello, maiora vero & duriora, baculo; triticum vero fortius graui premit ferri spinis ferreis præpilata, & sicibus conterit, ut in puluerem redigi videatur, sed non in eum finem, 27.

verum ut ab omn. pale. emundetur. *Non in feris triturabitur gith, nec rota planstris super cyminum circuibit sed in virga excutietur gith, & cyminum in baculo, pans autem comminuetur, &c.* De quibus alias latius. Vobis, qui virtute estis parui, quos labores tantill. ponderis immittit? Aegritudinem quandam leuem, minime molestem, quam dulci culictra perforatis, nullo cupediis suffultam; paupertatem, ita ut vobis numquam patris deest; persecutionem, quæ si tacuere, euanescent. Verum enim vero viros sanctos, fortes, animosos, ut framentum tritici selectissimum, quibus ferris non tritatur, quibus ferratis curribus non conterit eos Dominus emundandos? D. Petrum cruci affigit, D. Paulum gladio transfuerbat, D. Laurentium

craticula ignita exurit. Diuus Stephanum lapidi in grandine præfocant, hanc quoque mulierem asperâ repulsâ examinat, verbis amarioribus supplicem repellit. Hoc autem sonum factum est, ut graui pateat pulchritudo, & tritici laudetur a tinea non tæxi fortitudo.

§. 15. Etiam Domine. Ex opprobrio retulit mulier misericordiam, sicut Anna & Elher.

39 **R**espondet mulier: Etiam Domine, nam & ea: eli edunt de micu, que cadunt de mensa dominorum suorum. Etiam Domine. Apertissima confessio, ut Deus illum exaudiat. Enucleat in Psal. 118. D. Augusti hæc Davidis verba: Vias meas enuntians; & exaudisti me. Ait, quod alii legant: Con. 10. Vias meas; ac communis habet lectio: Vias meas. Psal. 118. Quod significat: vias meas, continue: Confessus sum vias meas. Lubet modo prosequi, quanti relet in oratione perseuerantia, quam nos docet prudens illa negentrix: licet enim Deus nec s'ullibus, ut canes abigat, dum aliquid postulamus, animo non respondeamus, quinimo tum nouo clamore, nouo spiritu rehumanus animos, huius mulieris imitatores, quæ, quantum colligo, Davidis illa verba capiebat, qui ita quoque faciebat, & declarabat, inquit:

Ps. 76. 19. *Vocem meam ad Dominum clamavi &c. In die tribulationis mee Deum exquisiui, manibus meis, nocte contra eum.* Verba digna consideratione. Pari Marte (a) lectabam ego cum Deo, & me ipsum illi opponebam. Tangit hic luctum Jacob, in oratione illa tam feruente, quem describit Spiritus sanctus per modum pregnantis lactæ contra Deum ipsum, in qua totam noctem impendebat: sic quoque tibi agendum, quando Deus postulata tibi negat. Redi de nouo, reduplica petitionem tuam. Hoc est:

Ps. 150. 4. *Noctem contra eum.* Attramen hoc omisso, dico, & auderem ego jurare, hanc Christum habuisse intentionem, dum mulierem tam duro repellit flagello, nimirum ut illa ex se sonum illum ederet sibi adeo pergratum. Deus amicus est sonitus, & sono benedictantis campanæ delectatur: Laudate eum in cymbaliu bene sonantibus. Ut autem campana sonum edat, oportet illam percutere, & tanto fortius percutis, quanto vis sonus altius audiat. Hæc Dei mens est, dum Sanctos suos tribulationibus grauius percutit. Hoc in lob volebat, quo-

circatano illum verberare percussit, ut quis dixerit, quod Deus eum contereere voluerit, ut suauem illum sonum intonaret: Dominus dedit. Job. 2. 10. &c. Si bona suscepimus &c. Sonus Deo eius, que cælitibus tam gratus, quam diabolo terribilis, quo audito in fugam se dedit, victumque declarauit. Ob hoc hodie tam aspero campanam hæc verberare percussit, velut canem exprobrans, ut huius vi verberis, sonus ille tam canorus audiretur, quem & ipsi Angeli admittentur. Etiam Domine: nam & catelli. Nota, quæso, cælestem huius mulieris philosophiam, quæ, abijt (inquit D. Chryso.) ut animo fide, que desponderet, tanto opprobrio lacessita, quinimo illo audito, progrediebatur alacrior. Non solum eam non abegit dictorum asperitas, sed in maiorem glaciuitatem excitauit; & ex eadem calumnia, qua credebas illam omnino deiciendam, materiam sibi sumpsit nouæ fiducia, & spei fortioris, imo & ipsum Deum superandi, qui illam tali calumnia repulerat ignominiosam.

Tractatum edidit D. Chryso. Vbi cælestem item, de & admirabilem expendit Annæ mulieris sanctissimæ philosophiam, Sancti prophete Samuelis olim matris; qua exorsus est Spiritus sanctus libros Regum. In eam insurrexit in domino sua mulier superba Phenenna, quæ continuus opprobriis & quotidianis conatiis in eam grassabatur: eo quod nulla prole esset fecunda quod eo tempore maxima infelicitatis, imo & diuinæ maledictionis habebatur iudicium. Talibus itaque criminacionibus pia mulier vulnerata, domo discedit, Dei tabernaculum adit, cuius tantis arumms mede amorem, seorsus rogat misericordiam. Aliquamo temporis perfluit in oratione, nec pro votis exauditur, tanto seruiore, tanto perseuerat affectu, ut facie & labiis varies edat gellus: & dum sibi a Domino sperat tanto malo remedium, ecce summus adest faccedos, qui illi. Hinc abito, fortis ebia: Vsq; quo ebria eris, digere paulisper vinum quod mades. O quale conuictum? crederem, omnem eius patientiam in ferocem peruertendam: Domine, exprobrat amula (inquit D. Chryso.) D. C. N. Venit in tabernaculum, & verbus asperis increpauit ipsam Sacerdos, effugerat domesticam tempestatem, venit in portum, & iustus inuenit ventus venit accipere edicamen. & vulnus exasperat u est. O quæ virgens occasio: licet enim semper tibi detur conuictio ratio, dum canino quis te dente persequitur, atque enim multo maior est, quando ea patetis; dum tristori fato arummsque

D. C. N. Hom. 35. in Gen. Tom. 1.

Item, de fide. Anno 1. 2. 3. ad psal. To. 1. 2. 3.

1. Reg. 21. m. 1. 2.

m. 1. 2.